

til at støde paa Arealer, der ganske vist en Gang i en fjern Fremtid kan komme til at nyde godt af disse Trafiklinier, men som ikke kommer til det i den nærmeste Tid. Hvis det imidlertid bliver nødvendigt, at Trafiklinierne føres langt ud, skal der jo paalignes Bidrag hele Vejen, og selv om disse Bidrag maaske er noget mindre paa de Arealer, der ligger langt ude, maa disse dog ogsaa komme til at svare deres Del af Bidraget. Det samme gælder her som ved Anlægget af større Kloaker. Der staa man mange Gange for at skulle lægge Anlægget baade gennem Terræn, der er bebygget — det er det simpleste; der er alle interesseret i, at Anlægget gennemføres —, men ogsaa gennem Arealer, der er mindre stærkt bebygget, og nogle Arealer, der slet ikke er bebygget eller først vil blive det i en meget fjern Fremtid. Saadanne Anlæg har været gennemført ved Landvæsenkommissionernes Medvirkning, og man er saa i Regelen gaaet den Vej, og det er den eneste rigtige, at man har lignet fuldt Bidrag paa de Ejendomme, der straks i første Linie kan nyde godt af Anlægget; men det gaar ikke an at behandle de Ejendomme, der ligger fjernt fra Centralanlægget, paa samme Maade, altsaa de Ejendomme, der først om kortere eller længere Tid vil komme til at nyde godt deraf, thi disse Arealer benyttes i Regelen foreløbig til Haver eller Marker og vil slet ikke kunne bære de Byrder, man nødvendigvis maatte paalægge dem efter det Areal, der hører ind under dem. Man maa da gaa den Vej, at man paaligner dem et mindre Bidrag straks, maaske kun et ringe Bidrag, men saa maa de betale, naar de en Gang kommer til at benytte det paagældende Anlæg.

Jeg har set en Landvæsenkommissions Kendelse, der ikke har fulgt dette Eksempel. Der er maaske flere, men dette var et meget grelt Eksempel. Sagen angik en Gartner, der havde et Bagareal og kun en ganske lille Façade. Han havde i sin Tid købt sin Jord for 2 000 Kr. pr. Tønde Land og drev den som rent Handelsgartneri. Ved Landvæsenkommissionsforretningen, hvor man ikke havde været tilstrækkeligt opmærksom derpaa — man havde fulgt det private Fordeleingsforslag uden at kritisere det —, var man kommet ind paa at paaligne denne Mand en Afgift af 11 000 Kr., som han skulde forrente og afdrage i 10 Aar. Man vil let se, at alene Forrentningen af de 11 000 Kr. er en meget stor Byrde for en Mand, der desuden forrenter 2 000 Kr. pr. Tønde Land i sit Gartneri, og at Gartneriet slet ikke kunde bære det. Da Sogneraadet blev op-

mærksom derpaa, tror jeg nok, man udstrakte Afbetalingen over et længere Tidsrum, men Forrentningen skal han under alle Omstændigheder svare, og han er blevet ganske forfordelt. Vedkommende kunde have søgt Overlandvæsenkommissionen, men Manden troede ikke, det kunde hjælpe noget, var ikke opmærksom paa det i rette Tid, og da han kom til mig, var det for sent at appellere Sagen.

Noget lignende kan jo tænkes ved et Anlæg som dette, og derfor tror jeg, man maa have en mere fyldestgørende Bestemmelse end den, der findes i Lovforslaget. Jeg tror, man er sluppet noget for let fra Formuleringen af Lovforslagets § 3, sidste Stykke. Der staa, at Bidragene vil være at betale i 10 halvvaarlige rentefri Rater, saaledes at den første Halvaarsrate forfalder den 1. Juli 1923. Saa tilføjes der ganske vist: „dog kan Gladsakse Sogneraad tilstaa Ejere af større landbrugsmæssigt drevne Arealer Henstand med Betaling, indtil Arealet udstykkes“, og det er meget godt, at Sogneraadet kan gøre det, men der er ingen Sikkerhed for de paagældende, og de kan ikke appellere. Jeg synes, det er et Spørgsmaal, vi maa overveje, og jeg vil henstille, at Lovforslaget, som jeg i øvrigt giver min bedste anbefaling, maa blive undergivet en kort Udvalgsbehandling, navnlig af Hensyn til, at Loven utvivlsomt vil blive Forbilledet for kommende, maaske mange kommende, Love af samme Art.

Trier: Ogsaa jeg kan anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er maaske lidt vanskeligt nøjagtigt at betegne, hvad det egentlig er, der foreligger her. Fra en Side set kan man muligvis sige, det er en Grundværdistigningsafgift, der gennemføres, dels ad Ervillighedens Vej, dels maaske ad Lovens tvingende Vej, en Afgift, som altsaa anerkendes af mange af de paagældende Beboere som ganske naturlig, fordi man jo maa gaa ud fra, at selve Ejendommene vokser i Værdi ved Sporvejsanlægget. Man kunde maaske ogsaa betragte det som et Slags Aktieselskab, men ganske vist af en egen Art, nemlig et Aktieselskab, i hvilket Indskuddene ikke kan være Genstand for Omsætning — det kan de jo ikke — og aldrig kan ventes tilbagebetalt — det kan de heller ikke —, og Forrentningen af dem faar en lidt uregelmæssig Karakter, idet den kommer til at bestaa i de Fordele, som i Tidernes Løb tilflyder de Ejendomme, paa hvis Vegne Indskuddene er sket. Eller maaske er det den naturligste Betegnelse,